

KINDERKAAS

Andere boeken van Lorena Veldhuijzen bij Clavis

Julie en haar hondjes

De wens van Ice Cream Boy

Het hondje van de burens

Het buitengewone leven van Benjamin Socks

De winnaar van het Grote Geluk

Het iets

LORENA VELDHIJZEN

KINDERKAAS

Met illustraties van Iris Boter

Lorena Veldhuijzen

Kinderkaas

© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Iris Boter

Trefw.: dromen, opgroeien, sprankelen, avontuur, trauma, verslaving, humor

NUR 283

ISBN 978 90 448 5379 7

D/2024/4124/181

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

Ik had het gekregen van mijn opa. Ik wist dat hij er een jaar mee bezig was geweest. Elke avond liep hij naar het schuurtje achter in de tuin. Dan hoorde ik hem timmeren en zagen. Op een dag klonk er muziek. Ik hoorde mijn opa klappen van blijdschap.

Toen kwam mijn verjaardag. Ik weet dat ik nog nooit zo zenuwachtig was geweest. Dat kwam omdat ik nog nooit een cadeau had gehad.

We hadden niet veel, mijn opa en ik. Een houten huisje met een kachel, een schuurtje en een wei met twee koeien. Die gaven ons melk waarvan we kaas maakten.

Mijn moeder was een groot ballerina, mijn vader een arme boer, net als mijn opa. Ze kwamen elkaar tegen op de markt en kregen mij. Maar toen kwam de pest.

De pest is een ziekte van lang geleden. De enige die in mijn familie overbleef, was mijn opa. Mijn opa wist dat ik grote dromen had. Elke dag danste ik door de wei. Ik weet dat hij daarom het cadeau had gemaakt. Zodat ik bleef dromen. Ook al wist ik dat ik nooit een groot ballerina zou worden. Ik was anders. Te groot, te breed. Mijn schouders zaten te hoog en mijn hoofd zat te laag. Daarom noemden ze me op school 'de schildpad'.

Mijn opa drukte een beschilderde houten doos in mijn handen. En toen liep hij weg, om de koeien te melken.

Ik opende mijn cadeau. De lucht vulde zich met muziek. Ik zette het voor me op de grond en danste in de wei.

Daar kwamen ze. Ik kende ze wel. Ze zaten bij me op school. Een keer hadden ze me laten struikelen.

Nu wilden ze hebben wat van mij was, mijn cadeau. De grootste jongen pakte het op. Hij wierp het naar de ander. Die gooide het terug.

Ik stond in het midden. Maar ik was te klein. Mijn armen waren te kort.

Dat zagen de jongens ook.

'Ja, dans maar, dans maar!' riepen ze.

'Geef terug!' schreeuwde ik tegen de grootste jongen.

En toen gaf hij het. Hij gooide het naar me toe. Ik wilde het vangen, maar ik was te laat. Daar lag het, voor mijn blote voeten. Het doosje was nog heel, maar een stukje van haar vinger was eraf.

Ze draaiden zich om en renden weg. Mijn opa rende achter ze aan en toen viel hij. Omdat zijn hart niet meer wilde.

Dat was de dag dat ik mijn eerste sprankels verloor. Maar ik zou ze terugkrijgen. Ik zou maken wat kapot was. En de mensen zouden zich voor mijn voeten werpen.

Hoeveel jaren Theodora Schimmel al van kinderen kaas maakte, kon geen levende ziel vertellen. Dat kinderkaas de lekkerste kaas van de wereld was, wist iedereen. Iedereen die groot was. Als een kind kinderkaas rook, dacht het aan onsmakelijke dingen. Een lang vergeten banaan in een boekentas. Een gevallen ei uit een vogelnest. De smerigste geurtjes die als tornado's je neus in waaiden.

Grote mensen roken iets anders. Als grote mensen in de buurt van kinderkaas kwamen, gebeurde er iets. Iets waardoor ze een stukje van zichzelf vergaten. Ze konden er gewoon niet van afblijven. Eén klein blokje maakte al een hele meute gek van gulzigheid.

Kinderkaas. Kaas van kinderen. Het klinkt misschien een beetje gruwelijk. Misschien kun je je niet voorstellen dat zoiets bestaat. Toch is er geen kruimel van gelogen. Theodora Schimmel kon van elk jong wezen een romig of stevig stuk kaas bereiden. Waar Theodora Schimmel was, was haar kaasschaaf en waar haar kaasschaaf was, was gevaar. Een randje van een klein, lief oortje of een topje van een vrolijk wipneusje ... Er liepen op de wereld veel gehavende kinderen rond.

De ene keer maakte Schimmel een jong belegen, de andere keer een peuterkaasje om mee te nemen in het vuistje. Of een gerijpt exemplaar voor bij de borrel, die had ze ook op de plank liggen. Het lag net aan de grootte, de dikte en de leeftijd van het stukje kind. Want dat was het belangrijkste ingrediënt van elke kinderkaas.

Iedere ochtend stond er voor Schimmels winkel een eindeloze rij. Sommige mensen hadden een klapstoel mee, andere een slaapzak of een tent. Allemaal wachtten ze urenlang voor een piete-

peuterig stukje. Eén lange kampeersliert van kinderkaaseters.

HET KAZENPALEIS stond er op de gele gevel. Niet dat het veel van een paleis weg had. Het Kazenpaleis was een rechthoekig blok, net als de rest van de huizen in de straat. De voorkant van de winkel zag bruin van de vingerafdrukken. De rode kozijnen zagen flets. Dat kwam door al het geduw en getrek. Onder het raam lag een bergje afgescheurde nagels. Blanke en gelakte, in allerlei vrolijke kleurtjes. Van een afstandje leken het net snoepjes. De nagels waren van de grote mensen. Ze klauwden hun vingers in de muren en vensters, omdat ze allemaal maar één ding wilden.

Kinderkaas.

Schimmel verkocht ook doodgewone andere kaasjes, maar daar kwam niemand voor. Al zei geen enkel groot mens dat hardop. Kinderkaas was niet iets waar je over praatte. Op een of andere manier had het toch iets onfatsoenlijks.

Misschien vind je wat ik jou vertel weerzinwekkend. Of denk je nog steeds dat ik hier onzin loop te verkopen. Maar Schimmel kon van elk stukje kind een lekker kaasje maken en grote mensen konden er niet van afblijven. Dat was gewoon de keiharde waarheid.

Waldemar woonde samen met zijn oma boven de winkel van Theodora Schimmel. Zonder dat hij het wist. Dat de meubels wat ouderwets aandeden, met de gebreide spreien op de banken, vond Waldemar alleen maar fijn. Het was een woning om in weg te kruipen, en dat was iets wat Waldemar graag deed. Wegkruipen en wegdromen, over wolken waar je in kon wegzakken of zandkastelen aan zee die zo groot waren dat je erin kon wonen.

's Avonds krulde hij zich op de bank. Dan kroop hij onder een wollen deken, legde hij zijn hoofd op de schoot van zijn grootmoeder en keek hij tevreden naar de engelen op het plafond. Die had zijn oma er zelf op geschilderd toen ze er waren komen wonen. De drie kamers met de gele muren en de grote kleden op de vale houten vloer waren zijn huis zo lang als hij zich kon herinneren.

Zijn vader en moeder waren vlak na zijn derde verjaardag verdwenen. Ze gingen op expeditie. Ze bleven maar heel eventjes weg, dat hadden ze gezegd. Maar eventjes werd een maand, en toen een jaar en toen de rest van zijn hele leven.

Ze moesten nog steeds op expeditie zijn. Of er was iets gebeurd, iets waar Waldemar niet aan wilde denken. Een hoog persoon had Waldemars ouders gevraagd om de reis te maken. Een hoog persoon is iemand die hoog zit, in de regering of in een bedrijf. Een belangrijk persoon.

Waarom zijn vader en moeder gingen, waar ze naar op zoek waren, dat wist niemand. De hoge persoon had het kunnen verklappen. Alleen was die zo geheim dat niemand hem kende.

Eerst leefde Waldemar met zijn ouders en zijn oma in een rood-witte vuurtoren op een zwarte pier. Toen zijn vader en moeder niet terugkwamen, had zijn oma hem op een dag opgetild. Ze was omhooggelopen, de wenteltrap op, hoger en hoger, naar het hoogste raampje. En toen had ze gekeken naar de eindeloze zee, en daarna naar de maan. Hij was vol en warmgeel.

'Misschien zwaaien ze wel vanaf de sterren naar ons, wie zal het zeggen. Ergens moeten ze zijn, Waldemar. Ze zijn al zo lang weg.' Ze aaide haar kleinzoon over zijn blonde haar. 'En kijk nu eens, morgen ga je voor het eerst naar de kleuterschool.'

Plotseling keek ze haar kleinkind vastbesloten aan.

'Ik weet gewoon dat ze elke avond naar ons zwaaien. Weet je wat we doen? Vanaf nu zwaaien we terug, en dan komt de dag vanzelf dat we ze weer zullen zien, waar dat dan ook is.'

Ze stak een arm in de lucht. De kleine Waldemar deed hetzelfde.

Toen begon ze te zwaaien naar de sterren en de maan, en Waldemar zwaaide mee. Voor het eerst sinds lange tijd hadden ze weer plezier.

Daarna had ze het grote licht van de vuurtoren gedoofd en een koffer gepakt. De belangrijkste spullen deed ze erin. Een klein gouden horloge aan een ketting dat van haar man was geweest, de beer van Waldemar en een houten muziekdoos. Die hadden de ouders van Waldemar op het nachtkastje van hun zoon gezet, de avond dat ze op expeditie gingen. Als je het deksel opende, knipte er een heel klein lantaarntje aan. Een ballerina sprong op en dan hoorde je een melodie die je meenam naar een lente vol appelbloesem.

Waldemar pakte zijn vlieger. Die moest mee. Voor later als hij groter was, dan kon hij harder rennen en dan kon de vlieger hoger, zonder dat zijn oma hem hoefde te helpen. Zo hoog als de witte vogels in de lucht. Zo hoog als waar hij 's avonds naar zwaaide.

'Je ouders zijn er niet meer, maar dat zal niet met jou gebeuren, Waldemar,' sprak zijn oma. 'En daarom gaan wij verhuizen, naar de veiligste plek van heel de wereld.'

Die plek was boven de winkel van Theodora Schimmel. Waldemar kende de vreselijke verhalen over Schimmel niet. Van kinderkas had hij nog nooit gehoord.